

— Foaie Săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA. —

Abonamentul: pe un an 150 Lei.

Redacția și Administrația: Sibiu, Str. Turnului Nr. 33.

Un număr 3 Lei.

Cu ce bilanț ai intrat în anul acesta?

Trecerea dintr'un an într'altul este totdeauna prilej de a-și face omul socoata cum mai stă cu gospodăria. Ce fel de cheltuieli (eșite) și ce fel de câpătări (intrate) a avut. Și se gândește omul ce să mai facă anul ce vine.

Așa trebuie să facem și cu cele duhovnicești. Să ne facem socoata ce „intrate” și ce „eșite” am avut. Ce „intrate” de credință, de rugăciune, de fapte bune, etc. am avut în viața noastră. Ce a mai intrat din Evanghelie în casa noastră și în viața noastră. Și ce „eșite” de păcate am avut. Câte năcașuri și patimi rele au mai ieșit din casa și viața noastră. Și ce nădejde de „intrate” și „eșite” avem pe anul acesta.

Să începăm însă de seamă cu această socoată, acest „bilanț” are un baeluc. Nici cum nu-i vom putea încheia cu „câștig” de mântuire sufletească până ce la „intrare” nu avem și „intratul” cel mare dela Apocalips 3, 10; „Iată Eu stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu, VOI INTRA LA EI, și voi intra cu ei și ei cu Mine”.

„VOI INTRA LA EI” — Iată asta e „intratul” care ne scapă „bilanțul”, asta e „intratul” care ne scapă de „fallment”.

„Câci oricâte ar fi „intratele” noastre: faptele cele bune, rugăciunile etc. — totuși aceste intrate nu pot „acoperi” nici pe departe

„eșitele” (păcatele) până nu sosește „suma” cea mare și mântuitoare: „voi intra la ei”; până nu sosește intrarea Domnului Isus și a jertfei Lui de pe Golgota, în inima noastră, în casa noastră, în viața noastră.

Dragă cettitorule! Tu și eu avem dela Tatăl ceresc o avere de care trebuie să ne dăm socoata. E averea

dela Matei cap. 25 (pilda cu talașii; talașii ce-i avem dela Domnul). Cuvântul lui Dumnezeu ne spune lămurit că noi trebuie să „neguțăm” și să facem dobândă pentru Dumnezeu cu această avere.

Fă-ți, iubitel meu „bilanțul”, fă-ți socoata cu acești „bani”, căci nu știi când va veni „controlorul” să ne ceară „gețuneu” (socoata

banilor). Ce lucru grozav este când un om moare încercat în datorii și fallmente. Dar cât mai grozav este când un om moare încercat în „fallmental” cel sufletec.

Și ea să nu te „încuret” cu socotelle, eu îți dau un sfat, iubite cettitorule. Fă-ți socoata „banilor”, fă-ți bilanțul zi de zi. Încheie „cassa” zi de zi, în fiecare seară. Fă-ți socoata zi de zi ce a „intrat” și ce a „ieșit” din viața ta.

O legendă din Orient spune: Tot omul are doi îngeri; unul pe umărul drept și altul pe umărul stâng. Când face omul ceva bun, îngerul cel de pe umărul drept notează în cartea vieții și pune ștampila, pentruca ce este odată bun; este pentru totdeauna.

Când însă face rău, îngerul de pe umărul stâng însemnează în cartea vieții, însă nu ștampilează. El așteaptă până la miezul nopții și dacă în acest timp purtătorul se pocăiește, atunci îngerul șterge de tot gresala. Iar dacă nu; la miezul nopții pune siglul și păcatul rămâne...

Iată o legendă pe care o putem asculta și noi. Fă-ți zilnic socoata faptelor tale, cari se vor trece în cartea veștelii.

Siglează pe cele bune făcându-le meru. Iar pe cele rele, șterge-le meru cu lacrimile câinții.

...De Botezul Domnului „Toți cari ați fost botezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos... (Gal. 3, 27).

Iarăși se repetă cu înțelepciune dumnezeiască pentru noi — Pranzicul Botezului Domnului Isus Hristos (ca și toate pranziciele sfinte). Domnul Isus s'a botezat în apele sfințite ale Iordanului — pentru noi, — făcându-se pildă în planul de mântuirea noastră („...și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor noastre: apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapt. Ap. 2, 38).

Și noi, ucenicii lui Isus Hristos — după pilda Lui, și a celor dinții

creștini (Fapt. Ap. 1, 41) — ne botezăm. Ca prin taina sfințită a botezului cu ungeră — când asupra noastră se pogăra puterea sfântului Duh, — să putem intra în cerul deschis (Marcu 1, 10). Să mergem la viața veșnică, — la desăfurarea tuturor sfinșilor și plăcușilor Domnului.

Dar, iubiiților frați creștini și frați ostași, — cerul va fi deschis pentru noi și la slășirul călătoriei noastre pământești — atunce, — când noi cu sfințenie vom păstra legământul botezului.

Când noi nu ne vom mai întoarce la Satana, de care ne-am lepădat, și pe care l'am scuipat. Ci vom rămânea împreunăți cu Hristos. Când noi vom păzi haina botezului, neîntinată și fără prihană” („Perice de cel ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate” Apoc. 22, 14). Când noi nu vom mai rămânea „fil ai trupului”. Ci vom umbra întru toate poruncile în toate poruncile Domnului, și cele plăcute Lui vom păzi. Când în noi va străluci lumina Evangheliei Domnului. Când noi vom rămânea în însoțirea îngerului luminat.

Când ne vom socoti pe noi „morți a fi păcatului, și vii lui Dumnezeu, întru Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6, 11, 12).

Când noi vom păzi toate câte ne-a poruncit nouă Domnul (Matei 28, 20). Când noi ne vom lupta și vom suferi ca niște buni ostași ai lui Hristos (2 Tim. 2, 3). Când noi vom rămânea „ostași nebiruiți” (din Evanghelie).

Când noi iubiiților, nu vom uita nici o clipă, că — toți cari am fost botezați pentru Hristos, ne-am îmbrăcat cu Hristos (Gal. 3, 27). Amin.

Preot Vladimir Popovici, ostaș (Bessarabia).

Incepem învățăturile cu frica, și fricosul cel duhovnicesc.

În cartea Apocalips, la cap. 21 vers 8, sunt înscrise 8 păcate, și 8 feluri de păcătoși despre cari, cuvântul lui Dumnezeu, spune lămurit, că nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu ci „lazul” cel de foc.

„Dar cât despre fricosi, necredincioși, acărbași, ucigași, curvari, arăftori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este în iadul care arde cu foc și cu pucioasă, adică „moartea a doua”...

Citind acest verset, eu am rămas mirat de ordinea în care sunt arăzați cei 8 feluri de păcătoși. În fruntea lor stau fricosii. Cei fricosi sunt puși înaintea destrăbănărilor, necredincioșilor, vrăjitorilor. Ba chiar și înaintea ucigașilor.

Parcă-ți vine să te 'ntrebi: Păi doar frica nu va fi ea mai mare decâtuciderea. Dar cuvântul lui Dumnezeu știe ce spune. În fruntea celor 8 păcate de moarte, cuvântul lui Dumnezeu a pus frica, anume, să ne dăm bine seama de greutatea acestui păcat.

Frica — s'o judecăm mai întâi omenește — e o mare pacoste. Fricosul nu isprăvește nimic. Ce bine l'a fotografat înțeleptul Solomon pe fricosul în Pilde, cap. 22, vers. 13. „Afară este un leu, care m'ar putea ucide”... Mai bine stau pe loc... Mi s'ar putea întâmpla ceva...

Fricosul nu isprăvește nimic. N'are încredere nici în el, nici în alții și nici în Dumnezeu. Dumnezeu l'a dat voiață, înțelepciune, putere, îndrăzneală, dar el nu poate folosi

această avere din cauza fricii. El vede toate lucrurile în lumina fricii. El vede totul în lumina întrebării: oare ce s'ar putea întâmpla? Cum spune înțeleptul Solomon: fricosul vede totdeauna „leul” sau „lupul” ce l'ar putea oși în cale. Deaceia el nu isprăvește nimic. Nu face nimic. El e totdeauna ocupat cu gândul și frica: ce l s'ar putea întâmpla? Eu am cunoscut la țară un om, care având banii gata, abia în cinci ani s'a putut hotărâ să-și facă o casă. Se ocupa veșnic cu „ce l s'ar putea întâmpla”, dacă s'ar apuca de lucru.

Și-apoi — să te ferească Dumnezeu să nu faci ortăcie cu atare fricos. La cea mai mică greutate te lasă în drum. Și mai ales, să te ferească Dumnezeu de ați pune încrederea să te apere fricosul. Și să te ajute la vreme de năcaz. Cât ce

miroase „primejdia” — fuge și te lasă în mijlocul drumului. Un om fricos este o pacoste și pentru ei și pentru alții...

Așa este și creștinul cel fricos. Așa este și frica cea duhovnicească. Ea este o pacoste pentru mântuirea sufletului. Și e un păcat grozav. De ce? — Pentru că fricosul nu se știe încrede în puterea și ajutorul lui Dumnezeu. Cei fricosi tăgăduie puterea lui Dumnezeu. Fricosul are un fel de Dumnezeu, care nu-l poate ajuta și scăpa. Cei fricosi tremură de toate fruzele, pentru că nu cunoaște cu adevărat pe Dumnezeu, care scapă și mântue. Fricosul are un Dumnezeu, cu care nu cutează a pleca la drum. Nu cutează a începe o lucrare. Nu cutează a întreprinde nimic.

Fricosul este un fel de tăgăduitor al lui Dumnezeu. E mai rău

de cât cel necredincios. Pentru că cel necredincios spune pe față că nu crede și nu se încrede în Dumnezeu; dar fricosul crede însă în tăgăduie puterea prin frica lui. Fricosul are o avere dela Dumnezeu. Are un nor de făgăduințe, prin care Dumnezeu îi asigură ajutorul Lui. Dar el, sărmanul, tremură de frică, lângă o astfel de avere. Fricosul nu poate face nimic nici pentru mântuirea lui, nici pentru mântuirea altora. O, e jalnic să-l vezi pe satan, cum se joacă cu fricosul, ca și pisica cu șoarecele.

Frica e o piedică a mântuirii. E și ea o ispită a lui satan. De aceea trece ca un fir roșu prin toată Biblia, cuvântul lui Dumnezeu: „Nu te teme!... Eu, Domnul sunt cu tine, să te scap și să te mântuie (Jeremia 1, 8). Și de aceea ne-a adus Isus scumpa Lui chemare „Îndrăznești căci Eu am biruit lumea” (Ioan 6, 33). Și de aceea ne-a lăsat ca testament: „Nu vă temeți!”... Iată Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor” (Matei 28, 20).

(Va urma).

„Iată Eu cu voi sunt”

Incurând...

*Incurând iubite frate
Nu vei fi p'acest pământ
Vine ziua care trebuie
Să te arăți la Domnul Sfânt
Seamă spre a-ți da.*

*Pentru că 'n viață merge
Omul ca un călător
Către patria lui sfântă
Pregătită tuturor.
Încă din viața sa.*

*Bine ar fi ca în viață
O zi numai să trăim
Dar așa cum trebuiește
Domnul ca să slăvim
Fără de păcat.*

*Că nu anii și nici timpul
Îți vor fi spre ea ca drum
Ci aripile făcute
În viața ta de-acum.
Din tot ce-ai lucrat.*

L. MIRON,
ostăș, Orhei.

Un an de dureri dar și de biruințe.

Oastea Părintelui Ștefan dela Boroala—Bala. — O mare bucurie a Moldovei.

Anul 1935 a fost un an de grele dureri, pe cari nu mai e de lipsă să le amintesc. Dar pe lângă dureri, am avut și bucurii și biruințe destule. E destul să amintesc biruințele cu cărțile cele multe cari au s'au trimis dela Sibiu pe fronturi.

Aici în Moldova avem deosebit și o mare biruință: Oastea dela Boroala—Bala. E frontul care ne face o mare bucurie în toată Moldova.

Frontul acesta m'a îndemnat să scriu aceste rânduri... Dece m'a îndemnat? Întâiu pentru că Boroala este locul scump unde m'am născut, am crescut și am petrecut o parte din copilăria mea. Dar nu faptul acesta m'a îndemnat să scriu aceste rânduri. Ci altă bucurie mai mare. Faptul cum conducătorul sufletesc al comunei Boroala, înțelege să păstorească turma m'a îndemnat să scriu câteva rânduri.

Pe părintele Ștefan, parohul Bisericii Boroala fi cunosc. I-am sorbit în penumărate rânduri predica frumoasă pe care o rostește în fiecare Duminică și sărbătoare. Când

i-am spus prima dată de Oaste s'a bucurat și m'a ascultat cu dragoste slăvită de păstor.

De atunci au trecut anii și iată că aștegurile Oastei lui Isus Biruitorul fâlfăie pe meleagurile părintelui Ștefan răfăcută. Ba ceva mai mult, iată pe părintele Ștefan, în mijlocul primei adunări creștinești. Când scriu aceste rânduri îmi zic mie: „Iată pe păstorul cel adevărat cât de bine-l șade în mijlocul turmei! Caste lui.”

Se cuvine dessemenea multă elocvență și domnii intelectuali d'i Tomaga și Băriceanu cari au pus la dispoziția fraților sala cea mare a coperativei.

Am înțuit să scriu aceste rânduri, acum când anul se sfârșește știind că la începutul lui am primit numai prigoane și suferințe. Spre bucuria noastră anul se termină cu biruințe mari pentru fronturile «Oastei». Deaceia i-am numit anul, durerilor dar și al biruințelor. Slăvit să fie Domnul!

Gh. V. Lazăr, ostăș
Boroala—lași.

Fug anii...

*Fug anii în asfârșit
Fug anii frate, —
Și tâmpla fi s'au albit
Ești turburat și ești trudit
Iar clopotul plecării bate...*

*Pe căi departe rădăcești
Și plânsul te doboară;
Strein de Domnul flămânzești
Tulanșii Lui îi risipești
Ca umbra anii zboară...*

*La ușa în Păstorul blând
În vezi, rânit de dor,
Te cheamă înapoi plângând
De mila ta străpuns, gemând,
Stăpânul tuturor...*

*Când anii fug de ce nu vei
Sab crucea Lui acum, —
Zadarnic, frate, întărești
Că fără El toate-s pustii
Și toate-s praf și scum...*

CONST. GORAN.

Sf. Ioan Botezătorul — o pildă de smerenie.

Dacă vrei să cunoști pe tine, privește la bărbatul Sfintei Scripturi, îmbrăcat în smerenie, și mărturisește cât de departe ești tu de el, față de Dumnezeu și de aproapele tău.

Unul din cei mai smeriți e Ioan Botezătorul. Când au trimis la el să-l întrebe dacă e Iile sau unul din proroci a răspuns: „nu”. Ar fi putut adăuga pe lângă acest: „nu” o laudă despre el, ar fi putut spune: „Eu sunt fiul bătrânului Zaharia. N'ați auzit despre mine? Despre chemarea mea de profet? Nimeni n'a botezat atâți oameni ca mine, nimeni n'a adus poporul la pocăință cum l-am adus eu”.

Sunt încredințat că astăzi ori și cine ar fi răspuns așa în locul lui Ioan. Acum, nu de mult am auzit o convorbire într'un vagon, între doi proști. Se laudau... unul că săvârșise mai multe misiuni în eparhia lui, decât ori și care alt preot, și căătorise atâți kilometri, că predicase de atâtea ori, că ținuse atâtea adunări în aer liber... cellalt căuta să-l întreacă. Da, trăim într'un timp de lăudăroșie, de idolatrie a „eului” nostru.

Mi-am dat seamă de curând că David nu cântă nicăieri în Psalmii lui, biruința sa asupra lui Goliat. Dacă acest act eroic s'ar fi petrecut în zilele noastre, s'ar fi scris volume întregi despre el, s'ar fi cântat în versuri faptele mărețe ale acestui erou. Marele învingător al lui Goliat ar fi trebuit să fie conferințe despre lupta lui. Azi nu se aude vorbind decât despre marele misionar, marele predicator, marele teolog.

— „Cine ești tu, Ioane?” — îl întreabau.

— „Sunt glasul celui ce strigă în pustiu”.

— Un glas și atât! — Nici o vorbă despre el însuși.

Am auzit odată o pasărică cântând alături de mine. Cu cât se depărta de mine, și cu cât se ridica mai sus, cu atât era cântecul ei mai dulce. Dacă ne uităm pe noi înșine, dacă ne lepădăm de „eul” nostru, dacă învățăm de la El să fim blânzi și cu inima smerită, atunci ne vom ridica până la locașurile cerești.

Ev. Marcu ne spune în capitolul I, stih 7 despre o predică a lui Ioan Botezătorul: „După mine vine Cel ce este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic să mă plec să-l desleg curelele încălțămintelor. Eu, da, v'am botezat cu apă; dar El va boteza cu Duhul sfânt.”

Ce cuvânt mare și minunat. Pe Hristos îl priveau ca pe un înșelător, ca pe fiul dulgherului; pe Ioan, fiul preotului îl cinsteau mai mult ca pe Hristos. Toți alergau la Ioan, chiar Irod îl asculta cu plăcere.

Când au venit ucenicii lui la el să-l spuie că toți urmează pe Domnul Isus, că câștigă tot mai multe suflete, le-a dat răspunsul minunat: „Nimeni nu poate primi ceva, dacă nu-l este dat de sus. Voi sunteți martorii mei, v'am spus că nu sunt Hristos, că sunt trimisul Lui. Cine are pe mireasa e mirele. Prietenul mirelui stă și îl ascultă, și să bucură de glasul mirelui. El trebuie să crească, eu să mă micșorez. Acela care vine de sus e mai mare de cât toți”.

Să privim acum la noi. Ne-am smerit? Ne simțim mici și neînsemnați? Am crescut în smerenie? Mai râvnim la posturile de onoare? Suntem jignți când nu ni se dă cinstea la care credem că avem drept? Am auzit acum de curând pe un predicator care spunea depe amvon că ar privi ca o jignire, dacă nu i s'ar da titlul la care ar avea drept. Prietene cum stai tu? Te superi dacă îți se trimite o scrisoare fără „titluri”

de onoare. Ioan nu căuta titluri. Dacă stăm în fața lui Dumnezeu ca, copilul lui nu ne mai gândim măcar la asemenea lucruri.

Pavel vorbește despre el în epistolele lui: „ca de cel mai neînsemnat dintre Sfinți”, ca „de cel mai mic dintre apostoli. Puțin timp înainte de sfârșitul lui, când vorbește de păcătoși scria: „dintre care cel dintâu sunt eu”. Alci cunoaștem smerenia lui Pavel. Tot așa și Ioan. Nădăduesc și mă rog, ca și noi să ne arătăm din ce în ce mai smeriți, să plăm „eul” nostru în noi, să nu mai căutăm nimic decât slava lui Dumnezeu.

„Când mă gândesc la viața mea lăuntrică” scrie Andrei Murray „când privesc la biserica lui Hristos din lumea aceasta, mă întristează, căci îmi dau seamă ce puțin râvnim la smerenia, care e semnul după care se cunoaște un creștin”. În viața ta sacerdotală și în viața de toate zilele, în casa ta, sau în lume, în urmarea lui Hristos și în lucrarea pentru El, — peste tot se vede că smerenia nu e privită ca virtutea cea de căpățenie, cu toate că e rădăcina tuturor virtuților, condiția cea mai însemnată pentru o legătură strânsă cu Domnul nostru.

Domnul Hristos, vorbind de Ioan, spune că e o lumină care arde și luminează. El îi dă cinstea care i se cuvine. Dacă vrei ca Domnul să stea alături de tine, să te sprijinească, atunci fii smerit.

Mi-e frică, că cei mai mulți dintre noi ar fi zis în locul lui Ioan: „Hristos a spus de mine că sunt o lumină care arde și luminează!” Am fi văzut aceste cuvinte în jurnal, am fi trimis jurnalul prietenilor, cu acel articol însemnat cu creionul albastru. De câte ori n'am primit cereri din jurnale, despre cutare și cutare mare predicator să-l laudăm în mine în biserica mea. Credeți că un om care e într'adevăr un mare predicator trebuie să caute o biserică? Bisericele trebuie să-i caute pe el. Nu e umilitor, dragii mei, că trebuie să ne gândim mereu la lucrurile acestea? Eu mă mir că să mai întâmpin convertiri în zilele noastre.

Lăsați pe alții să vă laude, nu vă lăudați pe voi înșivă. Dacă vreți să vă înalte Domnul, trebuie să vă smeriți înaltea Lui. Cu cât ne înjosim, cu atât mai mult ne va ridica Domnul. El a preamărit pe Ioan, zicând: „Dintre toți născuții din femeie, nu e unul mai mare ca Ioan Botezătorul”.

Traducere și prelucrare
sora Maria Brăiloiu.

Pe drumul vieții — câți am plecat și câți mai suntem...

Cu multe cele s'a asemănând viața noastră. Apostolul Pavel, a asemănat-o cu o călătorie. „Lupta cea bună am luptat, călătoria am sfârșit”...

O călătorie, cu adevărat este viața noastră. Mergem cu toții înainte. Mereu înainte. Fără popos și fără oprire. Iar din ceata noastră, tot mereu se desprinde câte unul și rămâne câte unul; rămâne pentru totdeauna, și-a sfârșit călătoria...

Ce potrivit e pusă această călătorie în chipul de alături! Ca băieți tineri, am plecat la drum mulți, mulți. Dar rând pe rând a rămas câte unul. Unul câte unul s'a dus să înmulțească numărul celor ce s'au dus... Ceata noastră tot mai mică s'a făcut. Și an de an, tot mai mică se face. Din atâția și atâția cari erau în sat de vrâsta noastră, jumătate, nu mai sunt. La 50 de ani, jumătate din ei s'au mutat în cimitir. Și la 60 de ani vom fi mai puțini. La 70 de ani, abia câțiva, iar la 80 de ani, doar un moș și o babă, de va mai ajunge...

Și rând pe rând vom înmulți și noi crucile din cimitir...

Mă gândesc la colegii cu cari am trecut prin școli. Din cei cari am trecut prin școala primară, abia mai suntem 40 la sută. Din cei cu cari am trecut prin liceu — mai suntem 60 la sută. La teologie am fost 42 colegi. Și jumătate din ei nu mai sunt. Ne uităm în jurul nostru și ne cuprinde o jale, văzând câți au plecat și câți am mai rămas...

Dar această călătorie, această curgere a vieții noastre, nu este pusă în fața noastră ca o constatare că și noi vom muri — ci este pusă ca un îndemn, ca o predică sufletescă. Viața noastră nu este o călătorie fără scop. Ci este călătoria de care ne spune apostolul Pavel: „Lupta cea bună m'am luptat, credința am păzit, călătoria am săvârșit, de-acum mă se va da cununa vieții”...

Iată, aceasta este călătoria vieții noastre: Să luptăm lupta cea bună, să ne păzim credința... pas de pas să biruim lumea și păcatul... Să trecem biruitori peste scorpiile și balaurii ispitelor și in-

gelăciunilor deavolești, pentru ca la urmă când vom sfârși „călătoria” să luăm cununa. Cât de puțin sunt însă cei ce călătoresc cu acest crez, luptându-se și uitându-se țintă la cunună?...

Dacă-i întâlni pe un om călătorind și l'am întrebat: Unde mergi? Și el și-ar răspunde: „Nu știu — de sigur, ai crede că ai de lucru cu un nebun. Dar acest nebun este aievea? Omul care călătorește pe drumul vieții, fără nici un habar pentru mântuirea sufletului său...”

Dacă-i întâlni un om care se aleargă pe drum și l'ai întrebat: Unde alergi omule? — Și el și-ar răspunde: „Nu știu” ai crede că nu e cu mintea înțeașă. Dar acest nebun există aievea. El e cel ce aleargă pe drumul peștii sufletegii. Dacă însă acestui nebun îi zici: omule, tu alergi spre prăpastie, spre peire, — apoi te face el pe tine nebun. Strigă el după tine că ești un nebun. Dacă la o gară cineva ar cere bilet de călătorie, spunând însă la casă că nu știe încotro merge — cei dela tren l'ar lua drept nebun. Acest nebun este omul care călătorește prin această viață fără nici o țintă de mântuire sufletescă. O ce lucru grozav este să-l vezi pe oameni, cu grămada, călătorind pe drumul vieții (mai bine zis: al morții) fără nici o țintă de mântuire sufletescă. Și o ce lucru grozav este să vezi cum cade și rămâne, unul câte unul în peire sufletescă.

Și încă ceva să învățăm uitându-ne la călătoria vieții. Să fim totdeauna gata, căci călătoria vieții are bătrânețe numai pentru puțini. Cei mai mulți își sfârșesc călătoria fără bătrânețe.

O, voi tineri și tinere, uitați-vă la chipul de alături. Din ceata voastră rămân pe drum cei mai mulți. Dintre voi pleacă cei mai mulți. Și ca să vă convingeți, uitați-vă și prin cimitire. Cele mai multe cruci de acolo sunt ale tinerilor. Mântuitorul a căutat roadă și în smochinul cel tânăr, la care încă nu-i venise vremea rodului.

Deci tineri, bătrâni, să călătorim luptând lupta cea bună, păzind credința, biruind lumea, pentru ca la urmă, să luăm cununa vieții.

† DUMITRU TRIFA.

Intr'un sat din Munții Apuseni s'a stins, la vârsta de 86 ani, bătrânul plugar, Dumitru Trifa, tatăl părintelui Iosif.

S'a stins un om harnic care și-a trăit tinerețele ca slugă prin streini (pe la Petroșani), de unde întorcându-se în satul lui și-a înfiripat o mică gospodărie, pe care, prin muncă și stăruință, a lărgit-o mereu devenind cel dintâi gospodar în satul lui.

Plugar cetitor, cu largă înțelegere pentru rostul învățaturii, pe doi din copiii lui i-a purtat prin școli, făcând jertfe multe și grele cu creșterea lor.

O veche dorință a vieții lui a fost ca pe fiul său, Iosif,

să-l facă preot. Și dacă acest preot s'a făcut și este acum aici la foaia aceasta și la Oazea Domnului — după îndurarea Domnului de sus, cuvine-se să ne aducem aminte și

de jertfele ce le-a făcut acest smerit plugar, care s'a mutat dela noi.

Dragostea și îndurarea Domnului să-i facă loc în corțurile de sus!

De pe frontul Bihorului.

Din Văleni—Bihor.

Cucerirea pârâsle Tâla.

Pe frontul Bihorului lupta Domnului continuă. Cu ajutorul Domnului am fost în cercetare pe la frații din comunele învecinate. Toți sunt cu Isus Biruitorul. La frații din Săncani am petrecut clipe de sfinte bucurii. La adunarea din casa fratelui Nichita Herlas din Feneșu, lumea se mai încălzește. Căvăntul Domnului a fost spus cu putere rântud multe inimi, la Mesleș de-așemenea am avut o frumoasă adunare la casa fr. Herodes Dumitru.

De aici au plecat pe la frații din Buteșii, Cusula, Lazari, etc. Prebinderii frații sunt la datorie.

Insiste cu Isus Biruitorul.

Fr. Creț Ioan, ostaj al lui Isus Biruitorul, Văleni—Bihor.

Invitare la Câmpia-Turzii.

În ziua de 19 Ianuarie, la Câmpia-Turzii—Turda, va fi o adunare a fraților din părțile acelea.

În numele Oasii, fr. I. Pocola.

Fr. P. Sărghie pe front.

Un om în picioroanțe.

Când am fost la Constanța venea pe stradă un om în picioroanțe, înalt de 4 metri. Lumea multă se ținea după el. Venea către mine. Mi-am zis îngând: dacă vine pe aici, eu am să-l trântesc jos. Și venea pe trotuar în fața mea. Aproape, la 3 metri eu întorc spatele să mă fac nevăzut de el. Și când va ajunge în drept cu mine să-l apuc de picioare și să-l dau jos. Dar el se coboară de pe trotuar și-o ia pe mijlocul străzii.

Atunci am simțit mustrele Domnului. »Tu vrei să omori un om. Dacă-l doborești și-l spargi capul ori îl nenorocești, și tu cădeai în păcat mare. De acela l-am dat în minte să se păzească, iar pe tine să-te scap de păcat» că gândul și-l-am cunoscut de departe (Matei 9, 4).

Vedeți și înțelegeți, fraților, eu eram gelos pentru Domnul, ziceam că fac bine dând jos pe el cu picioroanțe ce duce atâta lume după el. Dar, iată, căile fiicăruia sunt în ochii Domnului și el cum-pănește cărările tuturor (Proverbe 5, 21). (Va urma).

Isus din lacrimi — Isusul Oastei.

Cu prilejul Anului Nou se fac multe socotele. Chiar foaia noastră scumpă își face socotelele după un an dela plecarea ei în lume, după un an de lupte grele și biruinți mari, ca și care n'a fost altă de la pornirea Oastei Domnului.

Mă uit și eu, duhovnicește, peste acest an al Oastei. Căci, cu ajutorul Domnului, am luat și eu parte la greul luptelor Oastei din anul acesta. Ba, fiind aproape de Sibiu, am putut să urmăresc, pas cu pas, toate luptele și greutățile de tot felul, prin cari a trecut Oastea și Trâmbișagul ei în acest an. Și acum, când mă uit în urmă, din toate câte au fost în acest an, eu văd în toată țară, pe toate fronturile Oastei, și pe la toate adunările mici și mari, — văd mai ales un lucru:

Văd mulțimea, fără număr, a fraților ostași de preluțând îngeunuchiată la rugăciune cu lacrimi și suspine multe. Văd întregă Oastea a Domnului îngeunuchiată în jurul lui Isus cel răstignit. Văd lacrimile fără număr și aud suspinele și hohotele de plâns, de la picioarele Crucii, cum le-am auzit la Săsciori, la Răbău, la Sibiu și pe alte părți.

Iar deasupra acestei mulțimi de ostași îngeunuchiți în plâns văd chipul blând al Domnului Isus plătind deasupra capetelor descoperite și coborând, mângâietor, printre lacrimi, în mil și mil de suflete aplecate la picioarele Lui. Văd pe Isus din lacrimi. Mă uit peste foaia noastră scumpă «Isus Birutorul», și o văd plină cu învătărit și rapoarte dela adunări. Adunările le văd pline de lacrimi, iar lacrimile pline de Isus: Isus din lacrimi.

Aceasta e icoana pe care o văd eu acum când mă uit înapoi peste anul care a trecut sub steagurile Oastei Domnului. Niciodată n'au fost altele adunări de-nale Oastei ca în anul acesta de grele lupte. Și niciodată n'au curs altele lacrimi. Și deci niciodată n'a coborât mai cu putere în suflete Isus din lacrimi.

Și din icoana acestui an al Oastei Domnului cu trag învătărită că Isus din lacrimi e Domnul Oastei, le Comandantul Oastei, Isus din lacrimi e Isus cel adevărat, singurul care mângâie, totărește și

mântuiește. Isus din lacrimi e Mântuitorul.

Căci mai sunt și alți Isuși. Ca să-i aflăm n'avem decât să privim în lumea zisă creștină. Unii au un Isus care merge cu ei pe la petreceri cu beții și pe la nunți cu desfrânări. Alții au un Isus care le îngăduie un trai plăcut pentru trup și care nu-i tulbură din plăcerile lor. Și iarăși alții au un Isus care nu-i certă pentru lăcomia lor nici pentru ura și zavistățile din suflet. În sfârșit chiar hoții și desfrânați, bețivi și criminali și-au făcut câte un Isus după calapodul lor. Cumpăna amăgire a diavolului!

Însă Isus cel adevărat e numai unul, numai într'un fel. El e nedivizibil și neschimbat. El nu se strămbă după placul nostru, nu se dă după calapodul nostru; ci noi trebuie să ne dăm după voia Lui,

după «calapodul» Lui, luându-ne crucea și plecând pe urmele Lui, prin lepădarea de sine. Dar lepădarea de sine e sângerare cu lacrimi. Iată cum s'jungeam la Isus din lacrimi. Și iată de ce spunem că Isus din lacrimi e Isus cel adevărat, singurul Mântuitor.

De astfel pe acest Isus din lacrimi, l-au avut toți sfinții și toți creștinii cei adevărați din toate timpurile. În lacrimi l-a purtat Maica Sa, cu lacrimi l-a udat picioarele Maria sora lui Lazăr. Isus din lacrimi a fost mângâierea Apostolilor în persecuții și suferinți până la moarte. Pentru Isus din lacrimi au murit, cântând, martirii de demult și de azi.

Isus din lacrimi e și Domnul Oastei. Pentru Isus din lacrimi fac ostașii Domnului sute de chilometri pe jos până la adunările la-

crimilor. Pentru Isus din lacrimi sunt alții nebuni în Oaste. Pe Isus din lacrimi îl propovăduiește și părintele nostru scump Isus Trifa. Isus din lacrimi l'a învătărit și l'a mângâiat întotdeauna. Dela picioarele lui Isus din lacrimi a pornit și Oastea Domnului. De aceea sunt așa de dulci cărțile părintelui Isus. Total la Oastea Domnului poartă pețea de foc a lui Isus din lacrimi.

Isus din lacrimi e o floare a voluntariatului. A acesta e învătăritura care se ridică deasupra anului de luptă duhovnicească 1935. Oastea Domnului n'a dovedit a fi Oastea lui Isus din lacrimi. Și asta e o neșus de mare biruință. O biruință pentru care, acum la sfârșitul anului, trebuie să plecăm genuachii să mulțămim lui Isus Birutorul și să-L rugăm pe Isus din lacrimi să nu ne părăsească. Ci să ne fiină lângă El, ca să-l simțim mângâierea printre lacrimi.

Doamne Isuse, dă-ne lacrimi. Nu lipsi Oastea Tu de ploaia binecuvântată a lacrimilor. Doamne, noi în lacrimi te-am cunoscut și în lacrimi Te-am purtat. Mângâierea noastră ești Tu, Isuse din lacrimi, țara noastră ești Tu, Isuse din lacrimi, Birutorul nostru ești tot Tu, Isuse din lacrimi.

Dă-ne lacrimi Isuse, Mântuitorule. Căci numai în lacrimi de pocănită, Te simțim pe Tine cu adevărat. Lacrimile sunt semnal lucrării Tale în noi, prin noi. Numai în lacrimi coborî la noi și rămâi la noi.

De aceea îți mulțămim cu lacrimi, că și în anul care a trecut ai fost cu noi, în lacrimile noastre. Doamne, Isuse din lacrimi, noi acum știm că Tu ești Domnul Oastei. Pe Tine, Isuse din lacrimi, ni te-a propovăduit, printre lacrimi, scumpul nostru părinte Isus. Întărește-ți Doamne, pe Trâmbișagul Tău, Trâmbișagul lacrimilor. Ține-ți între noi. Și fă ca Oastea Ta să rămână o Oaste a lacrimilor la picioarele Tale. Că Tu ești mângâierea și mântuirea noastră Isuse din lacrimi, și Te se cuvinte toată slava, în veșt, Amin.

Nicolae Vonica
Poiana—Sibiu.

Serbarea Oastei dela Petrești—Alba.

Luptele Domnului continuă cu mare avânt. Frații sunt mereu pe drumuri dragoste de Domnul și aproapele le înfățișă cu oboselile și jertfele cari au întrecut de mult paterile lor.

Sunt și aceste dovezi vă care spun că Oastea nu e porăită la drum, prin puterile n-pulionice ale omului, ci prin plerul tărie și măreț al Domnului.

La chemarea fraților din Petrești au aplegat frații din 22 comune.

Pași lor ca întotdeauna se îndreaptă spre blăciță, cazarma Oastei. Apoi locul de întâlnire de după. Biserici a fost casa culturală unde frații din Petrești au pregătit masa dragostei.

În sala mare și frumoasă, ară n'a înțut și adunarea.

E și părintele Cărpățan: Iatre noi. Oasa se a grăbi despre dragoste, lodomada ne să îmbelșugem, acest dar «care nu va peri nici odăi».

În această și avem o deosebită bucurie. Domnul ne-a trimis și 2 rândunele din «tara»: pe habitul nostru frațior V. Roșianu și sora M. Stancu. El se au adus salutul plin de iubire părintească și părinte, și al fraților din Sibiu. Grațiu lor tineresc a stors lacrimi.

Avem de săgăși cu mai grăbi 11 frați. Nu-i mai țeghe cu numele: în Isus să spun că Domnul lucrăscă cu mare putere prin aceste «vase» prin care grăiește «intelepciunea Duhului». Săvăt să fie Domnul. El ne sporăscă mereu în cazul Său de biruință. Cu în tot locul, n'au tipăli nici de acț micuși copilași e; grațiu lor dulce cu cârligul pășărilor. Așa vocește Domnul cu «toată suflarea să laude pe Domnul».

În smurg de țară p'căm genozății și cu lacrimi mulțămim Domnului și pe-ina binecuvântările zării din 1 Decembrie. Săvăt să fie Domnul.

Un otaș.

Frați ostași!

— și voi creștini toți din România mare, Sprijiniți în țara asta, a lui Dumnezeu lucrare!
Am strigat parola luptei (și vrem suflete prezente):
— La «Isus Birutorul», 10 mii de-abonamente!...

Am patru contracte.

Așa-mi spunea un moș bătrân într'o zi, am patru contracte, am mai cumpărat 4 dărăbe de pământ pe lângă ce am mai avut.

— Bine bade Ioane i-am zis; dar dincolo cumpăratu-ți-al ceva, și ceva? Căci aici să ai 4 contracte dincolo nici unu, asta cum se poate?

— Apoi ce să facem domnule?!

— Să te pocăiești bade Ioane că ești om bătrân și dumneața?

— Apoi așa mam gândit și eu domnule, și am vorovit și cu mureșă, m'am înțeles și cu eu, că ar fi bine să ne pocăim și noi.

— Te ai gândit bine bade Ioane, numai că ladul e pardosit tot cu

gânduri bune. Când vrei să te întorci la Dumnezeu nu trebuie să întrebî femeia, copil, neamurile, prietenii și toți canoscuții. Căci asta înseamnă că nu mai s'jungi la mântuire până-i lumea. Când mergi să furi omule de ce nu-ți întrebî neamurile, părinții și prietenii? Numai când vrei să te pocăiești? Sărac de tine! Cu greu pleacă eu pocăitului tale la drum, dacă te uși să-ți întrebî pe toți. Când ai făcut păcatele la cine ai spus? Pe cine ai întrebî? Le-ai făcut singur și de capul tău, acum singur întorcare la Domnul!...

I. Oprile, otaș, Timeria veche.

Invitare la noaptea Domnului din Săsciori—Alba.

— Vom avea și un teatru religios. —

La Bobotează, 6 spre 7 ianuarie, frații din Săsciori și jur, vor face o noaptea Domnului. ... Va fi stănci și un teatru religios...

Venii fraților cu toți, ca după un an de luptă să mulțămim și să slăvim cu toți

pe Domnul pentru toate cele ce ne-a făcut nou.

Vezi veni cu voi, Domnului, și frații dela «Turn» Mărin, Vonica, Roșianu...

Că această ocazie, frații își vor putea înol și abonamentele și se vor putea a-proviziona cu «măști» duhovnicească (calendar de părete, cărți, Biblii, Testament).

Venii frați, venii surori, pe toți va-șteapă cu drag, și voștri

frații dela Săsciori.

La fronturi lupta continuă.

Din Pătrăuți—Suceava. Raportează fr. Vasile Procopciuc și Silvestru Sărnici. Oastea lui Isus Biruitorul e la datorie. Adunările continuă regulat în fiecare Duminică și sărbătoare. Domnul să fie lăudat.

Din Gârcari—Vaslui. Raportează fr. N. Gh. Serban. În luna Octombrie, cercetând pe frații din Iași, Domnul le-a dat multe clipe binecuvântate împreună. I-a lăudat mult părințele Lupescu și fr. Romanenco. Slăvit să fie Domnul.

Din Pojorâta—Bucovina. Raportează fr. Zaharie Cudic. Mare bucurie ne-a pricinuit calendarul dela Isus Biruitorul. L-am pus alături de cel dela «L. S.» și parcă era soarele pe lângă lună.

Oastea lui Isus Biruitorul e la datorie. Domnul e cu noi.

Din I bănești—Dorohoi. Raportează fr. Gh. N. Babeș. Duminică 8 Dec., am avut o frumoasă adunare la fr. M. Crepenci. A vorbit lăsfându-se în Domnul fr. Chirica Boț și alții.

Oastea e la datorie. Însălează mereu pe calea Domnului. Slăvit să fie Domnul.

Din Flămânași—Botoșani. Raportează fr. P. Gh. Pitorac. Deși n'am mai raportat de mult, noi suntem prezenți la datorie. Adunările noastre continuă în Duminică și sărbători. Toți suntem și vom fi alături de Isus Biruitorul.

Din Bănești—Arad. Raportează fr. Tudor Ogora. În ziua de 1 Dec., am avut o frumoasă adunare la care au luat parte frații din 9 comune. Adunarea a fost înălțătoare. Frații au grăit cu glas de foc. Casa fratelui Tudor e o casă a Domnului. Puterea Domnului s'a adeverit din pînă și astăzi.

Din Groșerea—Gorj. Raportează fr. V. Muraru. Oastea lui Isus Biruitorul e la datorie. Cei cari s'au convins pe deplin s'au început să se convingă de adevăr, ne urmează. Duhul Domnului ne trimite mereu noi bucurii.

*Deși mă străngem cu tot posibilitățile
Înainte, înainte, cu Isus Biruitorul...*

Din Chelmac—Timiș. Raportează fr. Ioan Beraru. Oastea Domnului merge înainte, din biruință în biruință. Am mai intrat în rândurile luptătorilor pentru cruce, următorii: Lăuș Aurel, Ștef. Tomodan, Schimăi Katalina, Moșoi Floarea, Cleșean Maria, Nicolae Elena, Gîmca Floarea, Arțeser Silvia și Maria Tripou.

Slăvit să fie Doamnel!

Din Inala—Someș. Raportează fr. Buda Florin. La adunarea din 7 Nov., frații au petrecut minunat. Au grăit fr. Mureșan, Iov. Nan, etc. În comuna Bocuț, adunarea deosebite a fost minunată.

Au mai intrat în Oaste: Tira Ioan, Tira Origoer, Tira Petre, elev, de 14 ani.

Din Corna—Alba. Raportează fr. Crișan Mihăilă. Oastea lui Isus Biruitorul e la datorie. Toți sînt legămîntul alături de ostași ai lui Isus. Domnul cu noi și simoni nu ne va birui.

Din Cașir—Hunedoara. Raportează fr. Evi Simion. Oastea e la datorie. Adunările se țin regulat.

Din Lungulețu—Dâmbovița. Raportează fr. Gh. I. Rîdoi. Frații împălesc cu credință slujba. Biciștii Oastei sunt la datorie.

Din Găojani—Vlașca. Raportează fr. Valeriu Ceapă. Domnul le-a dat mari bucurii pe ziua de 17 Nov., când l-a cercetat fr. Nic. M. Popescu dela Bușina. Domnul a fost binecuvîntat de către toți.

Din Vurpăr—Alba. Raportează fr. N. Hațegan. În 24 Nov., Domnul le-a dat mari bucurii cu ocazia slujbei unei cruci la care au luat parte frații din 9 comune.

Adunarea a fost plină de Duh, și s'a prelungit pînă la orele 4 dimineața. Domnul a fost lăudat de toți copiii lui Iisus prin cântări și rugămini tot timpul.

Din Voleava—Orhei. De pe frontul Bessarabiei, fr. D. Romanenco, ne trimite vești de bucurie. Oastea e la datorie. Domnul începează lupta fraților ca roade îmbelzugate. La munte sororii Teodora Rîșan, frații au avut o petrecere înfăntată.

Din Stoborâști—Teleorman. Raportează fr. Ilie și Hristache Barbu. Oastea lui Isus Biruitorul e la datorie. Duminică 24 Nov. și Duminică 1 Dec. au fost pentru ei zile de slujă bucurii. I-au cercetat frații din apropiere și au avut adunări pline de foc. Rodul zelos binecuvîntat adunări sunt 29 de suflete cari au depus legămîntul că vor slui pînă la moarte lui Isus Biruitorul (și pe cari din lipsă de loc, nu-i putem trece cu numele).

Domnul să poarte Oastea Lui spre biruință.

Din Vlășca—Teleorman. Raportează fr. Ioan P. Savu. Mari bucurii. Domnul le-a dat anul ce-a trecut mari bucurii și biruințe. Frații sunt la datorie pe toate fronturile. Lupta Domnului merge înainte. Însălează cu Isus Biruitorul L.

Din Pucheni—Prahova. Raportează fr. R. Flores. Oastea e la datorie. Adunările continuă regulat. La adunarea ce-a avut loc duminică, la care a luat parte și pătr. prot. dela Ploiești, am «petrecut» de minune. Domnul să fie lăudat.

Din Odoinești—Dorohoi. Raportează fr. L. Olariu. La adunarea care au avut-o au luat parte frații din 20 comune. Au vorbit mîșcător frații: P. S. Ionescu, Bejiru, M. Butnariu, etc. Adunarea s'a prelungit pînă la ora 2 noaptea. Duhul Domnului s'a revarsat din belșug peste toți.

Din Medias—Tr. Mică. Raportează fr. I. Banea și D. Urdea. Oastea e la datorie. Domnul ne-a dat multe grătîș, pentru ca să ne alipim tot mai mult de El.

Din Vlădila—Romania. Raportează fr. Fl. Păveș și M. Găleu. După adunarea minunată care au avut-o la Slăveni, s'au mai înscris la Oaste încă 52 de suflete.

Duhul Domnului încează cu putere prin Oastea Lui. Sorocile Elena Făruș și Maria Copea întîlesc mari adunările cu cântările lor pline de duhoșie.

Din Conțești—Dâmbovița. Raportează fr. A. Variatomen. În ziua de 17 Nov., au avut o adunare minunată sub conducerea părințului Marin Popescu. Cuvîntul Domnului s'adeverit aici a adus roade minunate. 50 de suflete au aliat pe Domnul și s'au înscris în Oastea Lui. Slăvit să fie Domnul.

Din Gălești—Dâmbovița. Raportează fr. Z. Constantinescu mari bucurii. Numărul sufletelor cari încep să cunoască pe Domnul, crește mereu spre bucuria și înălțarea noastră. Păr. Popescu e în mijlocul nostru lăsfându-ne mereu.

Slăvit să fie Domnul.

Din Mezeș—Bihor. Adunările continuă regulat. Păr. Florin Goina e mereu în mijlocul fraților întîrindu-i și povățuindu-i din cuvintele sfințitului Scripturii.

Domnul le trimite mereu bucurii. Duminică 29 Decembrie, au avut o frumoasă adunare la care au luat parte mulți frați din comunele vecine.

Raportul pe larg va urma.

Slăvit să fie Domnul!

Istorie morale.

Zăpada și judecata de apoi.

Cînd ninge din greu și zăpada acoperă pămîntul, toate capătă o haină la fel. Nu se mai cunoaște unde a fost ogorul sau telina, grădina sau grămada de gunoi, pămîntul lucrat sau nelucrat...

Nu se mai cunoșc nici pomii. Sunt pe o formă cu toții. Și cei uscați și cei verzi, și cei sălbaticii și cei roditori. Zăpada le-a făcut pe toate la fel.

Dar cînd vine primăvara și se topește zăpada, atunci toate deosebirele ies la iveală. Atunci se vede unde a fost grădina și unde a fost gunoiul. Unde a fost pomul cel verde și unde a fost cel uscat.

Așa e și cu viața noastră. Ea e acoperită acum. Dar în ziua judecării, se va descoperi și fiecare se va vedea așa cum a fost în viața lui.

PORCII LUI SATAN.

*Omăi care'n lumea asta
E lipsit de ori ce dar
Iar ca să mîndănce-o pâine
Se-angajază ca porcar.*

*Către ei disprețul lumii
Se îndreaptă din belșug
Nimeni nu-l vorbește-o vorbă
Toți îi acoleș și fug.*

*Căți creștini din cel de nume
Nu sunt azi la porci păstori
Căci se 'nbată și lejură
De nenămărate ori.*

*De-ai vrea să lași dramul lumii
Și la Domnul să te 'ntori
Apoi să îți frate dragă
Nu mai ești păstor la porci.*

*Frațe! și cînd mergi la crăsmă
Ori cînd joacă jumezi, hulești
Aște-a porcii lui satana
Tu păstorul ce l păzești.*

*Iar de răzi de cel ce vara
Porcii pe imăg păzește
Uita-te că pentru asta
El simbrila și-o primește.*

*Dar fie ce-o viață 'ntreagă
Porcii lui satan păzești
Și tu care-ți este plata?
Vezi de vezi să te-osîndești.*

TH. PINTILIE, oșteș.

Copila Domnului dela Batiz.

Oastea Domnului are multe daruri pe cari le-a dat Săpătul ei. Intre acestea este și sorocila noastră Maria, fiica fratelui Gh. Munteanu, dela Batiz, jud. Hunedoara.

Ave darul de a cutremura sufletele și adunările prin cuvîntul ei, care curge lăcel, limpede și convingător — din o inimă predată cu totul Domnului, și din doi ochi ce umezesc și fac ploaie mare de lacrimi în toate adunarea.

Pela Sibiu, Cernăuți, Săsciori, Smeria și prin toate adunările pe unde a mers și merge, cutremură sufletele pentru Domnul.

Glasul ei limpede, dulce și îndușoșetor a cutremurat și cutremură inimile.

Dăm alături chipul acumpei noastre sororii Maria. Și rugăm pe Domnul Darurilor să-i sporească mereu darul, pe care ea și l-a pus în slujba Lui.

Petrile din templul lui Solomon.

Despre zidirea templului lui Solomon se spune că pietrele ce se puneau la templu în ziduri, erau cioplite și potrivite, la afară de templu și duplicate pe potrivă cu multă socotită. Ie puneau la locul lor fără de șgomoi și lovituri de ciocan sau sunet de vre-o altă unealtă.

Acum urmează explicația prin

asemănare și sunete, că tot așa, căji vor fi așezați ca niște pietre cioplite în zidirea cea dumnezeiască a Ierusalimului celui ceresc, trebuie să se cioplească în afară de acest Ierusalim, adică în această lume, cu ciocanul necazurilor și primejdiilor, ca să fie gata a fi așezate în acea dumnezeiască locuință, unde nu este necaz s'au turburare și nici muncă s'au chin după cum spune Sf. Ioan în Apocalipsa sa.

Prelucrare de Traian Gogonea, student — oșteș a Domnului.

Dacă s'ar împlini nebuniile ce le grăesc suduitorii...

Câte vorbe nesocotite și câte nebunii ies din gura suduitorilor! Cele mai multe nebunii din lumea asta, le grăesc nu nebunii ci suduitorii. E ceva grozav. E ceva îngrozitor să te gândești la prostiile și nebuniile ce le scot suduitorii din gura lor.

În special nebuniile ce es din gura suduitorilor, sunt pline cu „diavoli”, în semnul că dela diavolul este și sudalma. Suduitorul e veșnic cu deavolul în gură. Și-a luat pe deavolul ca pe un fel de slugă și stăpân, căruia îi comandă: „să-l ia pe asta”, „să-l ducă pe colălal”,... pe unul „să-l bată”... pe altul „să-l omoare” etc.

Dacă s'ar împlini nebuniile ce le scot suduitorii din gura lor ar fi ceva îngrozitor. Ar fi exact ceia ce se vede în chipul de alături. Cu zi cu noapte dracii ascultând cererea suduitorilor — ar „lua” mereu la oameni, iar „duce” în spate, iar „bate” și iar „omora”. După spusele suduitorilor ar trebui să ne inchipuim pe deavolul și pe arștii lui veșnic cărând pe oameni în spate.

Noroc însă că nebuniile suduitorilor nu se împlinesc.

Suduitorul îl poate tot trimite pe deavolul să ia pe cutare sau cutare; deavolul nu se poate apropia de el, câtă vreme îl are pe Domnul Isus în hotarale vieții lui și trăiește cu El. Iar când omul îl părăsește pe Domnul, atunci nu trebuie

să-i mai trimeată nimenea pe deavolul, căci se suie el de bună voie în cărca lui.

Nebuniile suduitorilor se plinesc însă... în capul lor. În clipa în care suduitorul i-se adresează deavolului prin sudalma — înseamnă că l-a re-

cunoscut pe deavolul și a intrat în legătură cu el. Așa numita „drăcuire”, „sudalma de dracul — despre cari oamenii cred că-i un păcat mărunt — este legătura omului cu deavolul. Căci în momentul în care te adresezi diavolului și-l însărcinezi cu ceva — asta înseamnă că ai o strânsă legătură cu el; că deavolul și s'a făcut un fel de slugă și stăpân, cu care te înțelegi și care te ascultă.

O viață întreagă suduitorul îl cheamă mereu pe deavolul și îi dă mereu de lucru. Iar când va veni ceasul morții, atunci veni-va și diavolul și-i va zice: mai trimis mereu să-i „duc” pe alții, acum iată, am venit să te duc și pe tine... Pe mine m'ai pomenit mereu și m'ai chemat mereu; al meu ești acum pentru vecii vecilor.

O, suduitorilor nebuni, cum nu vă dați voi seama de grozăvenia și pierzarea ce ese din gura voastră. Lăsați-vă îndată, de acest păcat îngrozitor și pierzător de suflete.

(Lăsați din'tre voi și rând de învățături despre sudalma care vor urma rând pe rând la foaie).

Noaptea Domnului la Sibiu.

Frați din toate părțile au venit să-și petreacă Anul nou aici la Sibiu. — La miezul nopții în piața Sibiului.

După bucuriile dela Crăciun, Domnul ne-a îndreptat de alte bucurii și la Anul nou. Frați din toate părțile au venit să-și petreacă Anul nou aici la Sibiu.

Am avut între noi pe 3 iubii luptători din jud. Romanși: fr. Manșoc, dirigintele of. poștal din Vădila, fr. Marin P. Gușca, din Studina și Floarea Pârva, din Vădila, împreună cu două sorioare.

Între noi a fost și frățiorul Nicolae Urdea, dela stellerile C. P. R. Cluj. Apoi fr. Ion Ene, din Ingheta de Jos—Muscel, o soră din Săsciori, fr. Moșe Falea, dela Luduș și o soră din Sadu etc.

Am petrecut noaptea Domnului în predică, rugăciuni și frumoase cântări. La miezul nopții, pâr-

loșii, a roștit o cutremurătoare rugăciune de lătrare în anul cel nou, cuprinzând în ea toate înfruntările Oastei din toată țara.

Am lăsat apoi ca și anii trecuți, în piața Sibiului, unde vult lumea și păcatul. Cântările Oastei și în special cântarea *Tinerime rădăclă*, cântată cu multă putere de tineretul Oastei, a cutremurat sufletele.

Ne-am petrecut până pe la orele 3 dimineața. Noaptea, și în cealaltă zi de Anul nou, a răsunat cu putere cuvântul lui Dumnezeu în adunarea noastră.

Foarte duios și mișcător ne-au vorbit frații din Romanși.

Săvîit să fie Domnul pentru toate!

Petrecul am timpu 'n lume.

*Petrecul am timpu 'n lume,
Cu năcaș și cu suspine,
Că 'n viața mea Isuse
Nu Te-am cunoscut pe Tine...*

*Acum tinerețea-mi trece
Perl'n cap mi-se albesc
Și nu știu altă în lume
Câte zile mai trăiesc.*

*Că nimic Isuse Doamne
Nu e sănătos în mine*

*Prin păcat și târ'delege
Eu m'am depărtat de Tine...*

*Inolește-mă Tu Doamne,
Să Te taut cu bucurie
Ș'n viața mea întreagă
Să-ți slugesc deapaururi Ție.*

*Să-ți fac voia 'ntotdeauna
Ca și un ostaș deplin,
Și să-ți flu supus Isuse
Totdeauna 'n vecl Amin.*

TOADER VORODIN, ostăș
Mihoveni—Suzana.

Îminte, îpeliți de foate, rugă pe frații ostăș și o ajute cu căle ceva și o corecteze la Rusca-Montană, unde se găsește acum.

O rugăminte.

Sora noastră Ana Oprijoi dela Nădrag jud. Severin, se găsește în mare lipsă... Bătrână de 72 de ani, fără halce și încăl-

De pe frontul din nordul Ardealului.

Dela Oastea din Negrileşti—Someș.

Sunetul gornului dela Sibiu s'a auzit și în părțile noastre.

Din anul 1930 și până acum, peste 80 de suflete s'au strâns sub steagul Oastei Domnului.

Înt'o frățietate sfântă, Domnul ne-a strâns atât dintre ortodocși cât și gr. catolici... Suntem una, ne adunăm la oală... un corp și un duh, precum și suntem chemați la o singură nădejde a chemării noastre (Efeseni 4, 4).

Mult am avut de suferit...

Că n'au încercat unii să ne desbina... Dar săvîit să fie Domnul... Poporul a rămas strâns lângă Cuvânt.

Invitare la Hida-Baica—Cluj.

Oastea Domnului din comunita comună, invită cu drag pe toți frații din jur la adunarea ce va avea loc pe ziua de Duminică, 5 Ianuarie...

Veniți fraților cu toții. Cei ce au comandat cruciulițe le vor primi dela fr. Gr. Farcaș, care va fi cu voia Domnului, prezent acolo.

La fr. sa, frații vor putea să-și lănscă și abocamentele.

Fr. Grigore Farcaș, Turda.

Șt. Ioan Botezătorul și smerenia.

Atragem atențiunea călătorilor asupra minunatului tăle dela pag. 3. Sunt în el învățături de mare preț. Aceste învățături — traduse și prelucrate de iubita noastră soră Maria Brăileu, — le dăm și în o cărțuică din Biblioteca cea mică a Oastei. Ostașii și călătorii noștri le vor putea citi în conștiință, de acelu.

— De Crăciun M. S. Regina Maria, a îmbrăcat 100 de copii din București. Fiecare copil a primit 1000 lei pentru a i se procura haine și cele de lipsă.

El ne-a dat mereu bucurii și biruințe.

De curând 2 persoane din secta baptistă sau înscris la Oaste, venind îndărăt la mama Bisericii.

Și cu câtă durere în inimă trebuie să spunem că din cei doi păstori, nici unul n'a venit vreodată la adunarea noastră...

Nu este de mirat că se prăpădește poporul.

Vă rugăm treceți la Oaste și pe surorii Moldovanu Florică, Moldovanu Nastase și Balan Savetă.

Pentru toate, săvîit să fie Domnul... în numele Oastei Domnului din Negrileşti.

Fr. V. Manta.

Invitare la Gălpăia—Sălaj.

În ziua de 7 Ianuarie va fi o adunare a Oastei în com. Gălpăia, jud. Sălaj.

Cu voia Domnului va fi acolo și frațele Gr. Farcaș cu hrană dela „Turnu” și cu medali.

Frațele va face și abocamente.

Veniți fraților cu toții.

Fr. Grigore Farcaș, Turda.

Să ne rugăm pentru ei.

Frații dela Vădila și Studina—Romanși, ne au adus vestea că frațele nostru luptător Dumitru Gălan dela Bradușă e greu bolnav... Să ne rugăm Domnului cu toții pentru sănătatea lui.

Deosemena și pentru fr. Ion și sora Floarea Varolomeu dela Langoleța—Dâmbovița. Și pentru fr. Mărgărită Ochioghe, ce sece într'un spital din Cluj.

Ceții și răspândiți foata
„Isus Biruitorul“